

ΚΑΛΟΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ.

(Ἑλληνικὸ διήγημα.)

Ἀμερικανὸς τις ἰθαγενὴς (αὐτόχθων) ἦλθε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς γεωκτῆμονος πολὺ ὠργισμένου. Ἐρωτηθεὶς διατί ἦτο τόσο ὠργισμένος, ἀπεκρίθη· «Ὁ γεωκτῆμων Σμίθ ἔβαλε τὰ σκυλιά του νὰ μὲ φάγουν καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐσώθην, τρέχων. Ὁρκίζομαι δέ, ὅτι θὰ τὸν φονεύσω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.»

— Καὶ τί θὰ κερδήσῃς, τὸν ἠρώτησεν ὁ φίλος του, ἐὰν τὸν φονεύσῃς;

— Τίποτε, μόνον θέλω νὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ὀρθόν, οὔτε δίκαιον νὰ ἀφαιρέσῃς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἀλλὰ μήπως ἦτο ὀρθὸν δι' αὐτὸν νὰ βάλῃ τὰ σκυλιά του νὰ μὲ ξεσχίσουν;

— Βέβαια ὄχι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σέ δικαιώνει νὰ τὸν μιμηθῇς. Ἐκτὸς δὲ τούτου θὰ ἦσαι ἐκτεθειμένος εἰς ἀδιάκοπον τρόμον τιμωρίας.

— Τί νὰ κάμω λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ἄγριος.

— Νὰ καιροφυλακῇς νὰ τὸν εὐεργετήσῃς, καὶ θὰ εὕρῃς ὅτι τοῦτο εἶναι γλυκύτερον τῆς ἐκδικήσεως, δὲν θὰ σέ ἐκθέσῃ δὲ καὶ εἰς κίνδυνον, ἴσως μάλιστα σέ φέρι καὶ πολλὴν εὐλογίαν.

— Θὰ κάμω κατὰ τὴν συμβουλὴν σου, εἶπεν ὁ ἄγριος, διότι γνωρίζω ἐκ πείρας, ὅτι ποτὲ δὲν λέγεις ψεύματα. Οὕτως ἀπεχωρίσθησαν οἱ δύο φίλοι.

Μετὰ τινὰς ἑβδομάδας ὁ ἄγριος Ἀμερικανὸς ἦλθε πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, φέρων εἰς τοὺς ὤμους του ἓν ὠραῖον δέρμα Βοναύσου.

— Ἐ! ἐφώνησεν ὁ φίλος του, ἅμα τὸν εἶδε. Ποῦ ἐπέτυχες αὐτὸ τὸ ὠραῖον δέρμα; Θὰ σοὶ ἦναι τόσο χρήσιμον τὸν χειμῶνα! Ἐλπίζω ὅτι δὲν τὸ ἐκλεψες!

— Ὁχι, φίλε μου. Σὺ γνωρίζεις ὅτι πρὸ πολλοῦ παρήτησα τὰς κακὰς συνηθείας τῶν ὁμογενῶν μου, ἂν καὶ ἀπαντῶ μεγάλας δυσκολίας. Ἦλθον νὰ σοὶ εἰπῶ πῶς ἀπέκτησα τὸ δέρμα τοῦτο.

— Μίαν ἡμέραν ἐκυνηγοῦσα εἰς τὰ δάση, καὶ ποῖον νομίζεις ἀπῆντησα ἑξαφνα; τὸν κύριον Σμίθ, ὅστις ἔβαλε τὰ σκυλιά του νὰ μὲ φάγουν. Ἡ πρώτη μου ιδέα ἦτο—ιδεὺς πῶς ἦλθον τὰ πράγματα καὶ ἐπεσεν εἰς τὰς χεῖράς μου ὁ ἄνθρωπος οὗτος. Θὰ τὸν φονεύσω· ἄλλ' ἐνθυμήθην τοὺς λόλους σου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἀγαθοποιήσω. Ὅθεν τὸν ἐπῆρα εἰς τὴν σκηνήν μου καὶ τὸν ἐφιλοξένησα τὴν νύκτα. Τὸ δὲ πρωὶ τὸν ὠδήγησα μόνος μου μέχρι τῆς δημοσιᾶς, διότι δὲν ἐγνώ-

ριζε τὸν δρόμον, καὶ τότε δώσας εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά μου, «Κατευόδιον, τοῦ εἶπον, τώρα ἡξεύρεις τὸν δρόμον νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν οἶκόν σου. Ὅταν σὲ εὕρῃ μόνον περιπλανώμενον εἰς τὸ δάσος, ὁ Σατανᾶς μοὶ εἶπε νὰ σὲ φονεύσω, διότι καθὼς ἡξεύρεις, ἔβαλες πρὸ καιροῦ τοὺς σκύλους σου νὰ μὲ ξεσχίσουν καὶ ἐγέλας, ὅταν ἐγὼ ἔτρεχον νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτούς, ἀλλ' ἐγὼ ἐνίκησα τὸν πειρασμόν, καὶ ἀντὶ νὰ σὲ φονεύσω, σὲ περιποιήθην. Ὑπαγε, καὶ μὴ κάμῃς τὸ αὐτὸ εἰς κἀνένα ἄλλον.»

Ὁ ἄνθρωπος ἐξεπλάγῃ εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων μου, διότι εἶχε λησμονήσει τὴν περίστασιν. Μὲ πολλὴν δὲ φιλοφροσύνην μὲ προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μὲ ἐφιλοξένησε, μοὶ ἔδωκε δὲ καὶ τὸ δέρμα τοῦτο νὰ σκεπάζωμαι τὸν χειμῶνα μὲ αὐτό, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς δούλους δασκίς ἀπερῶ ἀπὸ τὸ ὑποστατικόν του νὰ μὲ περιποιῶνται, ὥστε οἱ λόγοι σου ἀλήθευσαν. Τὸ ἡξευρον, ὅτι σὺ δὲν λέγεις ψεύματα! Αἰσθάνομαι ἐαυτὸν πολὺ εὐτυχῇ!»

ΤΟ ΑΝΤΗΧΟΥΝ ΠΑΙΔΙΟΝ.

— Ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἦλθε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν μητέρα του καὶ τῆς εἶπεν, «Ἐνῶ ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου περιπατούσαμεν εἰς τὸν κήπον, ἓν παιδίον τοῦ δρόμου μᾶς περιεγελοῦσεν. Ἐγὼ ἐφώνηξα «ὦ!» καὶ τὸ παιδίον ἔκραξεν, «ὦ!» Ἐγὼ ἠρώτησα, «Ποῖος εἶναι;» καὶ ἐκεῖνο ἀπεκρίθη, «Ποῖος εἶναι;» ἐφώνηξα, «Διατί δὲν φανερώνεσαι;» καὶ ἐκεῖνο ἀπεκρίθη, «Διατί δὲν φανερώνεσαι;» Τότε ἐπήδησα ἔξω, θέλων νὰ τὸ πιάσω, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸ εὕρω. Ἐπέστρεψα καὶ ἐπανέλαβον, «Ἐὰν παρουσιασθῇς, θὰ κόψω τὸ κεφάλι σου». Ἐκεῖνο δὲ ἀπεκρίθη, «Ἐὰν παρουσιασθῇς θὰ κόψω τὸ κεφάλι σου!». Ὁ τρόπος του μὲ ἔκαμε νὰ θυμώσω πολὺ.

«Ἄ! Ἰωάννη, εἶπεν ἡ μήτηρ του, ἐὰν ἔλεγες, «Σὲ ἀγαπῶ,» αὐτὸ θὰ ἀπεκρίνετο, «Σὲ ἀγαπῶ.» Ἐὰν ἔλεγες, «Ἡ φωνὴ του εἶναι γλυκεῖα,» καὶ αὐτὸ θὰ ἀπεκρίνετο, «Ἡ φωνὴ σου εἶναι γλυκεῖα.» Ὅτι δὴποτε τῷ ἔλεγες, τὸ αὐτὸ θὰ ἐπανελάμβανε καὶ ἐκεῖνο. Ὅταν μεγαλώσῃς καὶ γείνης ἀνὴρ, ὅτι εἴπῃς εἰς τοὺς ἄλλους, τὸ αὐτὸ θὰ σοὶ εἰπῶσι καὶ αὐτοὶ μετ' ὀλίγον. Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ λησμονῇς ποτὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον—«Μὲ ὁποῖον μέτρον μετρεῖτε, μὲ τὸ αὐτὸ θὰ μετρηθῇ εἰς ἐσᾶς,» καὶ νὰ ἦσαι πρὸς ὅλους εὐγενής.»